

Tema: På ockuperad mark

Vi satt tolv år i ett hemligt fängelse

"Vi kanske straffas nu, men det struntar vi i. Det är vår rätt att tala."

Syskonen Mohamed, Salek och Aziza greps när de tillsammans med nio andra västsaharier försökte fly till flyktinglägren i Algeriet 1979. Då var syskonen 18, 19 och 26 år.

Mohamed berättar:

– Vi fördes till olika fängelser men till slut till det hemliga fängelset Khalat M'Gouna i Atlasbergen. Där fanns bara västsaharier. Många har hört talas om fängelset Tazmamart men få har hört om Khalat M'Ghouna. Det var ett specialfängelse för västsaharier och låg 80 km sydost om Quarzazate. Ingen visste att det fanns. Våra anhöriga trodde att vi var döda. De marockanska myndigheterna förnekade att de kände till oss och berättade ingenting för våra släktingar.

– Det var mycket kallt på vintern, minusgrader. Skor fick vi inte. Vi var tvungna att försöka tillverka något själva. Kläder fick vi en gång om året. Man fick stoppa ned handen i en säck och dra upp något plagg. Man visste aldrig vad det var för klädesplagg man fick upp. Maten vi fick hade vakthundarna ätit på.

– Den första gruppen västsaharier kom dit 1980. Vi var sammanlagt 130 personer där. Männen och kvinnorna hölls åtskilda. Det fanns två grupper med kvinnor. Av de 130 personerna hade 47 dött, när vi alla släpptes 1991.

– Vi var i mycket dåligt skick när vi släpptes. Jag var nära att dö. De opererade mig, innan vi släpptes. Den dåliga maten var en av orsakerna till min dåliga hälsa. En annan var att vi nästan kvävdes i cellerna. Det fanns inga fönster och därför

inte tillräckligt med syre. I tur och ordning ställde vi oss vid små hål i väggarna för att andas. Det var fullt av folk i cellerna. Jag lider fortfarande av dessa skador.

– Min bror var förlamad i halva kroppen. Blod hade koagulerat i huvudet på honom efter tortyren.

– Min systers vänstra hand är förstörd på grund av tortyr. Hon har också ryggskador som en följd av tortyren.

När syskonen släpptes fanns deras föräldrar i flyktinglägren. De fick därför förlita sig till hjälp från andra västsaharier. Efter frigivandet förbjöds de att prata med någon. Det var stor kontroll över dem. De

marockanska myndigheterna sa att de inte fick störas, för att de var i dålig kondition. De fick ingen hjälp, inte id-kort, inte dokument för att kunna arbeta, inte körkort. De fick id-handlingar senare men inte för att kunna arbeta.

– Vi kräver en ursäkt. På grund av påtryckningar från internationella organisationer har en liten kompensation betalats ut av IER (Instance Equité Reconciliation) men det är en lögn att de har gjort rätt. Jag fick en tredjedel av det marockanska fångar har fått i kompensation. Det marockanska rådet för mänskliga rättigheter CCDH säger att allt är klart och att

130 västsaharier satt i det hemliga fängelset Khalat M'Ghouna i Atlasbergen, försvunna för familjen

ter från ockuperat område *** Senaste nytt *** Rapporten från ockuperat område *** Senaste nytt *** Rapporten från ockuperat

lis och flera fick föras till sjukhus.

Unga västsaharier krävde självbestämmande i en manifestation i Maatallah i El Aaiún

den 25 mars. Polis ingrep och stoppade manifestationen. Dagen därpå arresterades Elmokhtar Akhribila, 65 år, och hans son Mohamed. Hans fru och döttrar skadades när po-

lisen bröt sig in i hemmet. Fadern och sonen dömdes till tio månaders fängelse den 31/5.

Den militära ockupationen av Västsahara

Ise

fallen nu är avslutade. Det är helt fel! Ingen utredning har gjorts, ingen är åtalad och ingen är dömd. Vi vill ha upprättelse.

Intifadan 1999 hjälpte till att förbättra situationen för de före detta "försvunna".

– Internationell uppmärksamhet och media är mycket viktigt för oss. Före 1999 var området stängt, ingen kunde ta sig in.

– Vi kanske straffas nu, men det struntar vi i. Det är vår rätt att tala.

Nu är fängelset Khalat M'Gouna stängt. Bara en tom byggnad som är ombyggd med fönster finns för att visas upp. ■

och omvärlden. 83 överlevde. Syskonen Salek, Aziza och Mohamed är tre av dem.